

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **IMPERIUM DEVELOPMENT s. r. o.**, IČ 08222754
sídlem Hornická 1613, Sokolov
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Rybářem
sídlem Slovenská 2136, Sokolov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020, č. j. KK/3472/ZZ/20-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru životního prostředí (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 5. 5. 2020, č. j. MUSO/29259/2020/OŽP/LITO (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*ZOPK*“). Přestupek měl spočívat v tom, že žalobkyně v průběhu prosince 2019 bez povolení pokácela (zničila) skupinu 16 ks dřevin na pozemku č. X. v k. ú. S., z toho 3 ks topolů o obvodech kmenů 108, 162, a 172 cm, 1 ks břízy o obvodu kmene 102 cm a 12 ks lip o obvodech kmenů 157, 175, 165, 120, 156, 131, 163, 191, 124, 159, 196 a 165 cm, čímž porušila ustanovení § 8 odst. 1 ZOPK a § 7 odst. 1 ZOPK. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 199 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uplatnila čtyři okruhy žalobních námitek.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, když nezjišťovaly motiv jednání žalobkyně. Oba společníci žalobkyně jsou sokolovští patrioti a mají zájem na zkrášlení Sokolova. Žádný z pokácených stromů nepřekážel místem svého růstu výstavbě plánované za několik let. U stromů, u nichž byl dodržen úřední postup, bylo povoleno kácení vzhledem k jejich špatnému stavu. Důvodem jednání žalobkyně bylo rozlomení stromů a hrozba vzniku škody na majetku a na zdraví občanů - pozemek je v těsném sousedství školy, tělocvičny a domu s lékařskými ordinacemi, parkoviště. Správní orgány tak chybně vyhodnotily závažnost jednání žalobkyně, pokud poukázaly na škodlivý zásah do přírodní složky, blízkost centra města, negativní hodnocení veřejnosti, důležitou estetickou funkci dřevin a plnění funkce biokoridoru v zastavěném území města. Správní orgány zcela pominuly, resp. nedůvodně zpochybňují, že motivem jednání žalobkyně byl havarijní stav dřevin - tři zlomené stromy ohrožovaly zdraví a majetek občanů na okolních veřejnosti přístupných pozemcích. Ostatně i správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí připustily, že stav topolů byl silně narušený se zbytkovou vitalitou a u ostatních dřevin byl stav výrazně zhoršený a vitalita výrazně snížena (přestože současně argumentují estetickým významem stromů a veřejným míněním). Správní orgány pominuly též zhodnotit rozhodnutí ze dne 5. 2. 2020 o povolení žalobkyně ke kácení sedmi stromů na předmětném pozemku z důvodu jejich špatného stavu. Toto podle žalobkyně vyvrací závěr správních orgánů o závažnosti jednání žalobkyně a jeho výrazném následku, protože to vypovídá jednak o stavu stromů, které byly předmětem přestupkového řízení, a jednak prokazuje, že by žalobkyně stejně jako v případě rozhodnutí ze dne 5. 2. 2020 obdržela povolení nezdravé stromy vykácet. Závažnost jednání žalobkyně by měla být dále ovlivněna tím, že žalobkyně neměla s úředním povolením kácení zkušenost a nebyla o něm správními orgány ani poučena. Nešlo tedy o svévolné kácení stromů.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že trvá na svém tvrzení ohledně jednání s referentkou správního orgánu prvního stupně, a navrhla k tomu k důkazu výslech Ing. L. T. a svého jednatele P. Tehdy se jednatel domáhal místního šetření po dobu téměř dvou měsíců na přelomu let 2019 a 2020 - s žádostí o řešení havarijní situace se na úřad jednatel obrátil v posledním týdnu měsíce listopadu roku

2019, ale přes příslib spolupráce a několik urgencí se do měsíce ledna roku 2020 nic nedělo. Proto žalobkyně odstranila následky polomu bez povolení tak, aby zabránila hrožícím větším škodám.

5. V třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav a tudíž nepřihlédla k polehčujícím okolnostem na straně žalobkyně dle § 39 zákona č. 250/2016 Sb. (dále jen „přestupkový zákon“) - žalobkyně odvracela jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky krajní nouze, dále napomáhala k odstranění škodlivého následku přestupku (deklarovala svou vůli k náhradní výsadbě pokácených stromů) a sama oznámila přestupek a opakovaně iniciovala i po vykácení stromů místní šetření a řešení situace. Minimálně tyto tři polehčující okolnosti stanovené v přestupkovém zákoně žalobkyně tedy naplnila.
6. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná pochybila, když přes návrh žalobkyně nezrušila prvoinstanční rozhodnutí pro vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost.
7. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nezpochybňuje fakt, že předmětné dřeviny skutečně pokácely a v podané žalobě pouze hledá způsoby, jak obejít ZOPK a ospravedlnit provedené nepovolené kácení většího počtu (16 ks) vzrostlých stabilních dřevin uprostřed města Sokolov, které na stanovišti ještě mohly růst eventuálně i mnoho let – činem žalobkyně došlo nejen k velké ekologické újmě, ale i k poškození životního prostředí. Žalovaný poukázal na to, že se žalobkyně ani nesnažila oznámit provedené kácení dřevin do 15 dnů od data provedení podle § 8 odst. 4. ZOPK - na provedené pokácení předmětných dřevin upozornili správní orgán prvního stupně teprve občané města Sokolov. O kácení dřevin z důvodu jejich havarijního stavu se nejednalo.
9. K prvnímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že se motivem protiprávního jednání zabýval velmi podrobně. V napadeném rozhodnutí vysvětlil zásadní rozdíl mezi režimem povolovacím a režimem oznamovacím, dále rozdíl mezi „havarijním stavem“ dřevin, tj. režimem oznamovacím, a nemocnou či starou dřevinou, tj. situací, kdy lze pokácet dřevinu až po povolení. U § 8 odst. 4 ZOPK jsou podle žalovaného klíčové požadavky zřejmosti a bezprostřednosti, tj. zřejmý stav nebezpečí z prodlení. Proto důvodem pro havarijní kácení není dlouhodobě narušený strom ani parkující automobil pod ním. Značnou škodou je pak nutno rozumět škodu dosahující nejméně 500 000 Kč, se zohledněním jiných, zejména zvláště chráněných, hodnot, včetně například rizika další ekologické újmy na sousedních dřevinách. Žalobkyně přitom žádné přesvědčivé důkazy (fotodokumentace nebo svědectví) o havarijním stavu dřevin před jejich pokácením nedoložila. Žalobkyní tvrzený stav dřevin (nemoc nebo polom) není kryt § 8 odst. 4 ZOPK, který vyžaduje situaci zřejmou a bezprostřední. Zhodnocení stavu stromů, při kterém se provádí zjištění míry rizika - zjištění provozní bezpečnosti, pádu větve či stromu případně zjištění choroby a by měl vlastník dřevin provádět v časových intervalech dle potřeby, avšak doporučená doba je minimálně 1 x za 10 let. Vlastník pozemku má zákonnou povinnost o strom pečovat a nese za něj odpovědnost. Podle názoru

žalovaného byla motivem právě plánovaná výstavba bytového domu a tedy příprava pozemku na stavbu, byť by měla proběhnout v budoucnosti mimo umístění dřevin (vytvoření prostoru pro materiál, manipulační plochy atp.). Žalovaný poukázal na to, že je vyloučeno, aby se bez přítomnosti přírodních živlů náhle ocitlo v havarijním stavu všech 16 ks dřevin najednou. Žalovaný popřel, že by se dřeviny nacházely v těsném sousedství veřejných budov a veřejných prostranství s výhradou, že v těsném sousedství se nachází pouze tělocvična a lze připustit, že společný dvůr lze využívat jako parkoviště. Ovšem vlastníkovu pozemku (Městu Sokolov) není známo, že by dřeviny na pozemku žalobkyně ohrožovaly zaparkované automobily (odhadní vzdálenost nejbližší dřeviny v severním rohu parcely k potenciálně zaparkovanému vozidlu na pozemku č. X. v k. ú. S. je cca 10 m). Pokud se žalobkyně domáhala toho, aby správní orgány předjímaly závěry a hodnocení stavu jiných dřevin na témže pozemku, odkázal žalovaný na třetí odstavec str. 6 napadeného rozhodnutí a na přísně individuální hodnocení každé dřeviny. K úvaze žalobkyně, že povolení ke kácení stromů by vzhledem k jejich stavu stejně bylo vydáno, žalovaný uvedl, že se žalobkyně se svým činem vyhnula procesu správního řízení, při kterém by orgán ochrany přírody objektivně posuzoval a náležitě odůvodnil, zda zájem vlastníka na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování (funkční a estetický význam dřevin), kdy toto ovlivňuje i povinnost náhradní výsadby, která má kompenzovat ekologickou újmu způsobenou kácením a tu nelze prakticky odvodit jinak, než z posouzení významu dřevin. Žalovaný poukázal na bod 6 na str. 8 napadeného rozhodnutí a popřel, že by dospěl k závěru, že pokácené stromy nebyly v dobré kondici s výjimkou dvou topolů, u kterých to bylo možné usuzovat podle pařezů – stromy č. 2 a 3 s rozsáhlou vyhnívající dutinou, kdy však ani jejich stav neodůvodňoval užití postupu podle § 8 odst. 4 ZOPK. Ostatní stromy byly v dobré kondici, vypadaly perspektivně, kdy však kondice stromů byla irelevantní z hlediska posouzení odpovědnost žalobkyně za přestupek. Povolení totiž podléhají i stromy v nedobrému stavu.

10. K druhému okruhu žalobních námitek žalovaný odkázal na bod č. 5 na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Referentka jednala s žalobkyní jen o kácení, pro které byla následně podána žádost o povolení dne 9. 12. 2019 a nikoli ve věci dřevin, kterých se týkal stíhaný přestupek. Výsledkem navrhované dokazování by bylo tvrzení proti tvrzení, kdy již dne 9. 12. 2019, tedy v souběhu s předmětným pokácením, byla podána žádost ve věci kácení, tudíž nelze tvrdit, že žalobkyně nevěděla o svých zákonných povinnostech. Žalobkyně neprokázala, že by se jednalo o polom stromů, není ani známo, že by se v inkriminované době vyskytovaly přírodní živly (silný vítr, povodeň apod.) ve městě Sokolov. Navíc, pokud jednatele měli oznamovat stav dřevin v posledním listopadovém týdnu, je tím vyloučena podmínka zřejmosti a bezprostřednosti ohrožení života či zdraví nebo že by hrozila škoda značného rozsahu.
11. K třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný odkázal na bod 7 na str. 8 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně neprokázala hrozbu žádného nebezpečí. K jednotlivým polehčujícím okolnostem žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno, že by se jednalo o kácení dle § 8 odst. 4 (o kácení v krajní nouzi), žalobkyně ani své kácení neoznámila (to učinili občané).
12. Žalovaný dodal, že jelikož byly dřeviny pokáceny, aniž by mohlo dojít k posouzení ekologické hodnoty nepokácených dřevin, byla škoda a tudíž i sankce vypočítána s nejvyššími ohledy vůči žalobkyni a také bylo počítáno s nejnižší variantou ekologické hodnoty dřevin. Pro orientační vyhodnocení ekologické hodnoty dřevin provedl správní orgán výpočet ocenění jednotlivých stromů dle metodiky Agentury ochrany

přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK ČR“), pomocí webové kalkulačky veřejně dostupné na <https://ocenovanidrevin.nature.cz/strom.html>. Ocenění stromů dle metodiky AOPK ČR ve verzi 2017 je součástí spisu (viz dokument označený č. 10). Tato metodika oceňování dřevin není právním předpisem, vychází však z odborných dendrologických a arboristických poznatků a může sloužit jako vodítko při posuzování ekologické újmy pokácených dřevin a stanovování výše sankce. Jak bylo výše uvedeno, nelze již jen podle zbylých pařezů zodpovědně posoudit stav jednotlivých dřevin. Ačkoliv u některých dřevin mohl být dle stavu pařezů jejich stav velmi dobrý, provedl správní orgán výpočet tak, jako by stav topolů byl silně narušený a jejich vitalita zbytková (dle zjištění u topolů č. 2 a 3 vztaženého i na třetí dřevinu téhož druhu) a u ostatních dřevin stav výrazně zhoršený a vitalita výrazně snižena. Výsledky výpočtů tedy odpovídají minimální ekologické hodnotě pokácených stromů.

13. Žalovaný dále poukázal na to, že dřeviny mají klíčový význam pro kvalitu života obyvatel, zejména ve městech. Komise pro životní prostředí Akademie věd opakovaně varuje před zhoršením zdraví populace, které může způsobit neuvážené kácení zeleně a následné zvýšení znečištění ovzduší. Stromy také zásadně zlepšují mikroklima - teplota ve stínu stromu bývá za slunečního letního dne až o 3 °C nižší než teplota ve stínu mrtvého předmětu a přirozeně doplňuje vzdušnou vlhkost, která je v městském prostředí až o třetinu nižší než ve volné krajině. Stromy tím zlepšují kvalitu vzduchu z hlediska lidského zdraví. Zároveň některé dřeviny do svého okolí uvolňují silice, které hubí nebezpečné choroboplodné zárodky. Stromy jsou účinným filtrem škodlivých látek emitovaných do ovzduší, pohlcují prach, fungují jako protihluková bariéra, zmírňují vítr a zachycují srážkovou vodu, poskytují životní prostor živočichům a rostlinám. Staré a dožívající dřeviny jsou bohatým ekosystémem s pestrou paletou různých druhů organismů. V zastaveném území obcí jsou stromy a křoviny často jediným útočištěm hmyzu, drobných živočichů, ptáků a netopýrů. I poškozený či dožívající strom může být esteticky hodnotný a může být i cenným biotopem.
14. Žalovaný doplnil, že žalobkyně v odvolání neuvedla, že nemá k dispozici finanční prostředky k úhradě pokuty. Žalovaný předložil k důkazu nabídku žalobkyně ze dne 14. 9. 2020 městu Sokolov do záměru prodeje pozemků ve vlastnictví města Sokolova za celkovou cenu 6 513 150 Kč bez DPH. Pokud je žalobkyně schopna nabízet odkoupení pozemků v řádech milionu korun, nemůže se její tvrzení o neschopnosti zaplatit pokutu, zakládat na pravdě.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

16. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích a odkázali na svá předchozí podání soudu.
17. Žalobkyně uvedla, že soudní spor je důsledkem nedorozumění mezi ní a správním orgánem prvního stupně a že pokuta je nepřiměřeně přísná, kdy pokácené stromy byly ve stejném stavu jako stromy, u nichž žalobkyně o povolení ke kácení požádala a takové povolení obdržela.
18. Žalovaný zdůraznil, že ve správním řízení nebyl havarijní stav žalobkyní pokácených stromů prokázán.

V.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba je nedůvodná.
21. Soud předesílá, že správní soudnictví je podle ust. § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80).
22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně bylo proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Nejprve se soud zabýval námitkou uvedenou v závěru žaloby, že prvoinstanční rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro hluboké vnitřní rozpory. V závěru žaloby, kde toto obecné tvrzení žalobkyně uvedla, ho nijak nekonkretizovala. Obecně tedy soud k této obecné žalobní námitce uvádí následující. Soud neshledal ani prvoinstanční, ani napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy je z obou z nich zřejmé, jak a proč správní orgány rozhodly, kdy jejich úvahy lze věcně přezkoumat.
24. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).

Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze naproti tomu považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130. publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS – závěry týkající se soudních rozhodnutí lze nepochybně vztáhnout i na rozhodnutí správní).

25. Námitku nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí posoudil soud jako nedůvodnou. Z citace žalobní námitky je zřejmé, že nedostatek důvodů jako důvod nepřezkoumatelnosti žalobkyně netvrdila – žalobkyně zjevně porozuměla, proč (podle ní vadně) správní orgány rozhodly tak, jak rozhodly. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly, jak a proč rozhodly tak, jak rozhodly, jak posoudily zjištěné právně významné skutečnosti a proč měly vznesené námitky za nedůvodné (viz dále citované odůvodnění správních rozhodnutí).
26. Jelikož žalobkyně argumentovala vnitřní rozporností, mohlo se teoreticky jednat o nesrozumitelnost rozhodnutí. Nicméně z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně vyrozuměla, jak správní orgány rozhodly, nicméně má jejich rozhodnutí a důvody, které je k tomu vedly, za nesprávné. S těmito (konkrétními) důvody rozhodnutí ostatně žalobkyně v žalobě (konkrétně) polemizuje.
27. Zde soud poznamenává, že z hlediska soudního přezkumu tvoří prvoinstanční rozhodnutí a napadené rozhodnutí jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS). To znamená, že měla-li žalobkyně prvoinstanční rozhodnutí za nepřezkoumatelné, aniž tvrdila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nemohlo to vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, o jehož zákonnosti soud rozhodoval.
28. Žalobkyně v závěru žaloby uvedla, že *prvoinstanční* rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V textu žaloby argumentovala dvěma protiřečeními, která by mohla být posouzena jako nesrozumitelnost: Zaprvé, na str. 4 nahoře žaloby, kde však šlo o rozpor v napadeném a nikoli prvoinstančním rozhodnutí. Zadruhé, na str. 4 dole žaloby žalobkyně uvedla, že správní orgány na jedné straně měly kondici pokácených stromů za nedobrou a na druhé straně argumentovaly estetickým významem stromů a veřejným míněním. Tento tvrzený rozpor však nemůže být z povahy věci považován za důvod nesrozumitelnosti správního rozhodnutí, protože nevede k tomu, že by z rozhodnutí nebylo lze seznat, jak a proč správní orgány rozhodly tak, jak rozhodly. Pokud jde o opakovanou námitku, že žalovaná převzala argumentaci správního orgánu prvního stupně, pak soud konstatuje, že za předpokladu, že se odvolací správní orgán ztotožňuje s určitou částí argumentace správního orgánu prvního stupně, není pochybením, pokud na ni odkáže či ji přebere, jsou-li jinak zachovány kvality přezkoumatelnosti takového rozhodnutí. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, z něhož vyplývá, že z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Ve správním řízení totiž tvoří rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jeden celek. Žalobní námitka týkající

se nepřezkoumatelnosti nebyla tedy důvodná.

29. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
30. § 65 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.
31. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. platí, že je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.
32. § 78 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
33. V usnesení ze dne 18. 2. 2020 č. j. 10 As 156/2018-110, publ. pod č. 4007/2020 Sb. NSS, k tomu dodal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, že soud nepřihlíží k důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí o přestupku, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku, pokud nebyly uplatněny v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. a s § 71 odst. 2 s. ř. s.
34. Soud dále vyšel z následující právní úpravy.
35. Podle ust. § 88 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a) ZOPK platí, že právnická osoba se dopustí přestupku tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les, kdy za tento přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč.
36. § 7 odst. 1 ZOPK stanoví, že dřeviny jsou chráněny podle tohoto ustanovení před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (§ 46 a 48) nebo ochrana podle zvláštních předpisů.
37. § 8 odst. 1 ZOPK stanoví, že ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.
38. § 8 odst. 4 ZOPK stanoví, že povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení.
39. Soud předznamenává, že v žalobě žalobkyně našel (kromě výše vypořádané námitky nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí) tři žalobní body: 1. Žalobkyně tvrdila, že správní orgány pominuly, že žalobkyně pokácené dřeviny vzhledem k jejich

havarijnímu stavu představovaly hrozbu vzniku škody na majetku a na zdraví občanů a že by žalobkyně obdržela povolení k pokácení dřevin, pokud by o něj bývala požádala. 2. Žalobkyně tvrdila, že před kácením jednala v posledním týdnu listopadu roku 2019 s referentkou správního orgánu prvního stupně o řešení havarijní situace. 3. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný pominul polehčující okolnosti na straně žalobkyně - že žalobkyně odvracela jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky krajní nouze, dále napomáhala k odstranění škodlivého následku přestupku (deklarovala svou vůli k náhradní výsadbě pokácených stromů) a sama oznámila přestupek a opakovaně iniciovala i po vykácení stromů místní šetření a řešení situace.

40. Již na tomto místě soud považuje za nutné uvést, že žalobkyně v žalobě neuvedla, že požaduje, aby soud od sankce uložené napadeným rozhodnutím upustil nebo ji snížil (srov. § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 in fine s. ř. s.). Žalobkyně v žalobě ani v koncentrační lhůtě ostatně neuvedla, že považuje uloženou sankci za nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nemohl přezkoumávat přiměřenost uložené pokuty (a dospět případně k závěru o její zjevné nepřiměřenosti), tj. zda správní orgány při jejím uložení přihlédly ke všem individuálním okolnostem případu.
41. Soud dospěl k závěru, že první okruh žalobních námitek není důvodný.
42. Ve věci bylo vzhledem k žalobním tvrzením nesporné, že žalobkyně v průběhu prosince 2019 bez povolení zničila skupinu 16 ks dřevin s obvody v rozmezí od 102 cm do 196 cm rostoucích mimo les. Vzhledem k prvnímu okruhu žalobních námitek a citovanému § 8 odst. 4 ZOPK bylo sporné, zda *stavem žalobkyní pokácených stromů byl zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozila škoda značného rozsahu*, neboť žalobkyně tvrdila, že dřeviny byly v havarijním stavu, konkrétně že tři zlomené stromy ohrožovaly zdraví a majetek občanů na okolních veřejnosti přístupných pozemcích.
43. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobkyně před zahájením přestupkového řízení bránila tím, že v období listopadu a prosince 2019 došlo k vývratu převážně uhnílého stromu u parkoviště, dále hrozil pád rozlomeného topolu u tělocvičny a konečně spadlý strom do koryta Lobežského potoka zasahoval do chodníku využívaného studenty. Celkem šlo o 13 vyvrácených nebo nemocných stromů, kdy dále byly pokáceny další nemocné stromy z důvodu obav o zdraví a bezpečí procházejících osob, a další stromy bránící v přístupu k padlým stromům. Žalobkyně řešila se správním orgánem kalamitní situaci ústně ve dnech 4. a 9. 12. 2019, stromy pokácela ve dnech 12. a 13. 12. 2019 a pak 16. 12. 2019 sdělili ústně skutečný stav (viz podání žalobkyně ze dne 31. 1. 2020). Správní orgán prvního stupně zajistil důkazy (fotodokumentace ze dne 10. 1. 2020), zahájil přestupkové řízení (viz oznámení ze dne 22. 1. 2020 č. j. MUSO/4619/2020/OŽP/LITO) a ocenil pokácené dřeviny podle AOPK ČR a dal žalobkyni možnost se vyjádřit a seznámit se s podklady rozhodnutí (viz výzva ze dne 9. 4. 2020 č. j. MUSO/34580/2020/OŽP/LITO).
44. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že neoprávněné kácení zjistil dne 10. 1. 2020, popsal pokácené dřeviny druhem a obvodem kmenu a vypořádal se s obranou žalobkyně tak, že žalobkyně neosvědčila, že by šlo o havarijní kácení, kdy žalobkyní předložené fotografie pařezů vylučují vyvrácení stromů (kořenová soustava nebyla mimo povrch pozemku), přičemž na všech pařezech jsou zřetelné řezné plochy. Pokud některé pařezy měly v sobě dutiny, tyto nemohly být před pokácením zřetelné a nemohly tak být důvodem havarijního kácení.

Žalobkyně nepředložila žádnou fotografii spadlého nebo rozlomeného stromu ani jiný důkaz o nutnosti stromy pokácet v havarijním režimu. Žalobkyně kácení neoznámila podle § 8 odst. 4 ZOPK, a to ani opožděně (ústní oznámení správní orgán popřel). I kdyby však bylo pravdou, že havarijní stav žalobkyně oznámila dne 4. 12. 2019, nemohlo být kácení provedeno až ve dnech 12. a 13. 12. 2019 podle § 8 odst. 4 ZOPK, což vylučovalo bezprostřední ohrožení. Správní orgán prvního stupně ke stavu dřevin uvedl, že při místním šetření zjistil, že jen dva topoly byly ve velmi špatném stavu (vyhánějící dutina), ale ani u nich ex post nelze stanovit, zda byl jejich stav havarijní, kdy takové zjištění správní orgán při pravidelných terénních šetřeních nezjistil. Dále se správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí věnoval pokutě: Konkrétně posouzení povahy a závažnosti přestupku (šlo o pokácení nikoli jedné, ale 16 dřevin, z toho 12 ve stromořadí, dřeviny byly součástí centra města, plnily funkci optické clony, přispívaly k plnění funkce biokoridoru potoka, plnily důležité ekologické funkce a šlo o vzrostlé exempláře), druhu uložené sankce, neexistenci polehčující okolnosti a jedné přítěžující okolnosti (vědomost o nutnosti povolení ke kácení vzhledem k jiným správním řízením žalobkyně o kácení), charakteru dřevin (krátkodobé topoly, dlouhověkové lípy a středněvěkové břízy), jejich hodnotě podle metodiky AOPK ČR (kde vyšel záměrně z horšího stavu dřevin tak, aby byla zjištěna minimální ekologická hodnota stromů) a odůvodnil pečlivě výši uložené pokuty vzhledem k pokáceným dřevinám (druh a počet).

45. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, odůvodněné v podstatě shodně jako žaloba, kdy se domáhala snížení pokuty.
46. Pokud žalobkyně namítla, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, když nezjišťovaly motiv jednání žalobkyně, jde o námitku nedůvodnou, protože pohnutka pachatele není zákonným znakem skutkové podstaty přestupku podle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK. Ve vztahu k hodnocení naplnění deliktní odpovědnosti žalobkyně za stíhaný přestupek je tedy její pohnutka právně irelevantní.
47. Námitka, že u *jiných* stromů, u nichž žalobkyně povolení ke kácení vyžádala, jí bylo povolení uděleno vzhledem ke stavu těchto *jiných* stromů, je z podstaty mimoběžná s předmětem posuzovaného přestupkového řízení. Naprosto totéž lze uvést k žalobní námitce, že by žalobkyně bývala obdržela povolení k pokácení dřevin, které byly dotčeny přestupkem žalobkyně, kdyby o něj bývala požádala.
48. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 27/2001-34, podle jehož právní věty platí, že není-li naplněna podmínka zřejmosti a bezprostřednosti ohrožení života či zdraví nebo hrozící škody značného rozsahu, umožňující kácet dřeviny bez povolení orgánu ochrany přírody podle § 8 odst. 4 ZOPK, je nezbytné postupovat podle § 8 odst. 1 citovaného zákona a vyžádat si povolení příslušného orgánu ochrany přírody.
49. Uváděla-li žalobkyně, že jí pokácené stromy byly rozlomené, pak ve správním řízení rozlomení žádného pokáceného stromu zjištěno nebylo a žalobkyně důkaz prokazující její tvrzení nepředložila. Totéž lze uvést k žalobnímu tvrzení hrozbě vzniku škody na majetku a na zdraví občanů. Měla-li žalobkyně za to, že stav pokácených dřevin *zřejmě a bezprostředně* ve smyslu § 8 odst. 4 ZOPK ohrožuje zdraví či život nebo představuje hrozbu škody značného rozsahu, bylo na ní, aby předložila důkazy prokazující jí takto tvrzenou verzi reality. Při kácení si totiž musela být vědoma toho, že odstraněním dřevin sama znemožní následné dokazování stavu dřevin. Obrana žalobkyně

havarijním stavem pokácených stromů naplňující podmínky ust. § 8 odst. 4 ZOPK je navíc v rozporu s tvrzením žalobkyně při jednání soudu, že pokácené stromy byly *ve stejném stavu* jako stromy, u nichž žalobkyně o povolení ke kácení požádala a takové povolení obdržela. Soud aprobejuje výše citované hodnocení správního orgánu prvního stupně, že nešlo o postup podle § 8 odst. 4 ZOPK, odůvodněné na str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí a odkazuje na něj. Lze ještě dodat, že i samotná žalobkyně v žalobě argumentuje zlomením *třech* stromů, ale pokácela jich celkem 16.

50. Hodnocení závažnosti jednání žalobkyně nespadá do hodnocení odpovědnosti žalobkyně za přestupek, nýbrž do hodnocení přiměřenosti uložené pokuty, k němuž soud z výše uvedených důvodů není povolán. Soud však na tomto místě uvádí, že zcela aprobejuje výše citované odůvodnění druhu a výše uložené pokuty ze strany správního orgánu prvního stupně na str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí a odkazuje na něj. S tímto důkladně a logicky odůvodněným závěrem o závažnosti přestupku žalobkyně se soud zcela ztotožňuje.
51. Soud považuje za nutné zdůraznit, že se žalobkyně mylí, když má za rozporné závěry správních orgánů, že stav (některých) dřevin nebyl dobrý a že přesto měly estetický a ekologický význam. I stromy staré nebo nemocné (stejně jako lidé) mají hodnotu, protože svou pozitivní funkci mohou plnit i v tomto stavu. I kdyby byly stromy staré nebo nemocné, nemělo by to samo o sobě vliv na odpovědnost žalobkyně za stíhaný přestupek. I kácení takových stromů podléhá totiž povolení.
52. Nedůvodnou byla i argumentace žalobkyně, že žalobkyně neměla s úředním povolením kácení zkušenost a nebyla o něm správními orgány ani poučena – z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně dne 9. 12. 2019 (tedy *před* stíhaným kácením) požádala o povolení ke kácení *jiných* dřevin v řízení vedeném pod sp. zn. MUSO/137893/2019/OŽP/LITO.
53. Soud k prvnímu okruhu žalobních námitek dodává, že se zcela ztotožňuje s jejich vypořádáním žalovaným na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí a odkazuje na něj. Zde žalovaný srozumitelně a logicky mj. vysvětlil: „*Odvolatel dostatečně neprokázal, že se jednalo o kácení dřevin v „havarijním stavu“, resp. o situaci dle § 8 odst. (2) a (4) ZOPK. Fotodokumentace předložená společností IMPERIUM DEVELOPMENT s.r.o. jakožto důkaz o havarijním stavu dřevin (před jejich pokácením) je naprosto irelevantní. Na jedné fotografii jsou zachyceny dva již ležící stromy a není patrné, zda-li byly vyvrácené, zlomené nebo byly pokáceny. Na dalších fotografiích (velmi nekvalitních) jsou zaznamenány pouze rozřezané kmeny dřevin, ze kterých jsou patrné dutiny v pařezech. Je rozdíl mezi „havarijním stavem“ dřevin a nemocnou či starou dřevinou. Odvolatel tyto dvě různé věci směšuje. ZOPK terminologii „havarijní stav“ dřevin neuvádí, jedná se však o § 8 odst. (4) ZOPK, který uvádí, že povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení. K tomuto ustanovení uvádíme komentář z Beckovy edice komentovaného ZOPK autoři Vomáčka/Knotek/Konečná/Hanák/ Diesbier/Průchová (dále jen „komentovaný ZOPK“): Jedná se o zvláštní případ krajní nouze, kdy zájem na ochraně dřeviny ustupuje jinému naléhavému veřejnému zájmu. Příkladem situace, na niž se toto ustanovení vztahuje, bude třeba větrem, bleskem, sesuvem půdy nebo i lidskou činností natolik poškozený strom, že akutně hrozí jeho pád, při kterém by mohlo dojít ke způsobení uvedených ztrát. Klíčové jsou požadavky zřejmosti a bezprostřednosti. Zřejmý bude takový*

stav, který je zjištělný bez náročného odborného zkoumání, např. znaleckým posudkem. Bezprostřednost je třeba chápat jako stav nebezpečí z prodlení, kdy v zájmu předejití akutně hrozícím závažným následkům není možné postupovat zákonem předvídaným způsobem. Pojem „škoda značného rozsahu“ je často vykládán pouze ve smyslu majetkové škody jako obdoba pojmu „značná škoda“ ve smyslu § 138 odst. (1) trestního zákoníku, tedy jako škoda dosahující částky nejméně 500.000 Kč. I vzhledem k terminologické odlišnosti obou pojmů lze zohlednit i jiné, zejména zvláště chráněné hodnoty, včetně například rizika další ekologické újmy na sousedních dřevinách nebo památkových hodnot ohrožené nemovitě kulturní památky. Ten, kdo pokácí dřeviny je povinen kácení alespoň dodatečně oznámit orgánu ochrany přírody (obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností), ve lhůtě 15 dnů od provedení kácení. Náležitosti oznámení stanovuje prováděcí vyhláška č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). V tomto předpisu je také stanovena povinnost „doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro tento postup (viz § 4 odst. (2) vyhlášky)“, což lze například fotodokumentací stavu dřeviny před pokácením nebo zachováním těch částí dřeviny dokládajících její předchozí stav. Žádné důkazy (např. fotodokumentace) o havarijním stavu dřevin před jejich pokácením nebyly společností IMPERIUM DEVELOPMENT s.r.o. doloženy! (...) Jedná se tedy o situaci, kdy hrozí riziko z prodlení, které nastávají zejména u konstrukčně narušených stromů po silném větru a přírodních katastrofách. Orgánu ochrany přírody není známo, že by v prosinci roku 2019 ve městě Sokolov k něčemu podobnému přírodní katastrofě nebo silnému větru došlo. V tomto případě však IMPERIUM DEVELOPMENT s.r.o. argumentuje havarijním stavem dřevin, jejich příčinou je nemoc (choroba) nebo jejich vyvrácení. Jak již bylo výše uvedeno, užití § 8 odst. (4) ZOPK vyžaduje situaci zřejmou a bezprostřední. Dřeviny se nestaly nemocnými zřejmě a bezprostředně. Nemoc dřevin je fyziologickým dlouhodobějším procesem. Důvod pro „havarijní kácení“ tak nesplňuje dlouhodobě narušený strom ani parkující automobil pod ním, který lze naopak zaparkovat jinde. Zdravotními důvody podle § 8 odst. (2) ZOPK lze považovat jen takové situace špatného zdravotního stavu dřevin, kdy se jedná zejména o epidemické nákazy (např. grafioza jilmů, šárka u švestek apod.). Za zdravotní důvody nelze považovat nízkou vitalitu dřeviny (zhoršený stav stromu), zejména, je-li tento stav stromu důsledkem zanedbání péče. Pokácení dřeviny se zhoršeným stavem je možné jedině na základě povolení.“ S citovanou argumentací žalovaného se žalobkyně nijak v žalobě nevypořádala, žádné argumenty, které by jí vyvrátily, nevznesla a setrvala na tvrzeních ve svém odvolání. Stejně tak žalobkyně nebrojila ani proti přesvědčivé argumentaci žalovaného, že „[...] správním orgánem bylo postupem obviněné osoby znemožněno zjistit skutečný stav pokácených dřevin, protože jej jen na základě zbylých pařezů vyhodnotit nelze. Naopak se správní orgán domnívá, že lípy tvořící stromořadí podél hranice pozemku v dobrém stavu byly, při stanovení výše pokuty však postupoval s vědomím, že tuto skutečnost nemůže dostatečně podložit, jinak by stanovil pokutu vyšší.“ a že „[...] nelze dovodit, že stromy rostoucí vedle sebe na stejném stanovišti budou ve stejném zdravotním a vitálním stavu, byť by se jednalo o jedince téhož druhu i stáří. Nelze tedy říci, že stav dřevin posuzovaných v rámci jiného správního řízení (v rozhodnutí č.j. MUSO/13476/2020/OŽP/LITO ze dne 05.02.2020) lze považovat za shodný se stavem pokácených a odklizených dřevin na stejném pozemku.“ a že „[p]ožadavek na to, aby do svého rozhodnutí správní orgán zahrnul čistě hypotetickou úvahu, jak by býval rozhodoval, kdyby obviněná osoba bývala byla podala řádnou žádost o povolení kácení předmětných dřevin, nelze připustit jednak z toho důvodu, že by se vždy jednalo o pouhou hypotézu a dále proto, že bez existence předmětu takového hypotetického řízení, tj. dřevin, které byly

odstraněny, nelze uvažovat ani hypoteticky. Jediným výsledkem takových hypotéz by bylo to, že by orgán postupoval v souladu s požadavky platných právních předpisů a rozhodl by na základě vyhodnocení funkčního a estetického stavu dřevin. Správní orgán se naopak domnívá, že pro kácení lip tvořících stromořadí podél hranice pozemku by závažný důvod shledán nebyl a kácení by nebylo povoleno. Na snímcích pořízených z internetu, které jsou založeny ve spise, je patrné, že v období snímkování lokality v roce 2017 byly tyto okrajové stromy zelené. Prvoinstanční orgán si je vědom, že se mohlo jednat o stromy ne zcela zdravé (avšak to nelze tvrdit o všech dřevinách) a perspektivní, proto takovou argumentaci v napadeném rozhodnutí nepoužil. Ve správním řízení musí být zjišťován skutečný stav věci, která je projednávána, nikoliv vytvářeny nepodložené hypotézy o věci, která projednávána není.“

54. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
55. Žalobkyně tvrdila, že se její jednatel jednáním s referentkou správního orgánu prvního stupně marně od posledního týdnu měsíce listopadu roku 2019 do ledna 2020 domáhal řešení havarijní situace, přičemž toto byl důvod odstranění dřevin tak, aby zabránila hrožícím větším škodám. Toto tvrzení je však pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za stíhaný přestupek právně irrelevantní: Zda a kdy žalobkyně se správním orgánem jednala, nemůže mít vliv na to, zda se dopustila stíhaného přestupku, tedy zda bez povolení zničila předmětné dřeviny. Žalobkyně totiž nebyla oprávněna dřeviny bez povolení pokácet a netvrdila, že by zákonem regulovaným způsobem o povolení ke kácení požádala a povolení obdržela. Povolení udělení žalobkyni ke kácení *jiných* dřevin není v posuzované věci právně významné. Navíc toto tvrzení žalobkyně vyvrací obranu žalobkyně odkazující na § 8 odst. 4 ZOPK, tj. zřejmé a bezprostřední ohrožení života nebo zdraví či zřejmou a bezprostřední hrozbu značné škody. To, že by vykácené dřeviny představovaly *bezprostřední* ohrožení, podle soudu vyvrací i fakt, že ke kácení došlo až s časovým odstupem od okamžiku, kdy žalobkyně podle svého vlastního tvrzení havarijní stav dřevin měla řešit se správním orgánem prvního stupně. Soud aprobejuje vypořádání této odvolací námítky žalovanou na str. 6 a 7a napadeného rozhodnutí a odkazuje na něj.
56. Třetí okruh žalobních námitek shledal soud též nedůvodným.
57. Polehčující okolnosti byly relevantní v souladu s § 37 písm. c) přestupkového zákona jen při určení druhu správního trestu a jeho výměry. Soud však zkoumal v mezích žalobních námitek uplatněných v koncentrační lhůtě jen zákonnost uložené pokuty v režimu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Žalobkyně v koncentrační lhůtě nenamítala, že správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, že by logicky pochybil při hodnocení kritérií pro uložení pokuty nebo že by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria. Soud konstatuje, že pokuta byla žalobkyni uložena v zákonném rozmezí a úvahy správních orgánů o její výši nepřekročily meze správního uvážení. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by byla vytýkána nepřiměřenost pokuty a tato by měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační. Žádné takové pochybení správního orgánu však žalobkyně konkrétně nenamítala a ani soud v projednávané věci je neshledal.
58. Soud dodává, že žádnou nezákonnost při uložení pokuty žalobkyni nezjistil, kdy zákonné mantinely uložení pokuty byly splněny (viz str. 7 prvoinstančního rozhodnutí), kritéria rozhodná pro uložení pokuty byla logicky správním orgánem

vysvětlena a všechna zákonná kritéria byla správním orgánem vzata do úvahy (viz str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí). Soud se zcela ztotožňuje s úvahami správního orgánu prvního stupně popsanými podrobně a naprosto logicky na str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí, odkazuje na ně a uloženou pokutu nepovažuje za zjevně nepřiměřenou. Lze dodat, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně kácením dřevin odvracela jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky krajní nouze, ani že sama oznámila správnímu orgánu, že přestupek spáchala, aniž že by účinně napomáhala při jeho objasňování, ani že by napomáhala k odstranění škodlivého následku přestupku nebo nahradila vzniklou škodu (skutečnost, že žalobkyně v podání ze dne 31. 1. 2020 uvedla, že má v plánu provést náhradní výsadbu, za odstranění škodlivého následku z povahy věci nelze považovat). Soud aprobejuje vypořádání této odvolací námitky týkající se tvrzených polehčujících okolností žalovaným na str. 8 napadeného rozhodnutí, stejně jako vypořádání námitky týkající se výše pokuty na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí.

59. Pokud žalobkyně v konečném návrhu v řízení před soudem uvedla, že věc mohla být řešena povinností náhradní výsadby stromů, pominula ust. § 86 odst. 3 ZOPK, podle něhož uložení povinnosti uvedení do původního stavu či náhradního opatření není dotčena povinnost náhrady škody podle jiných předpisů ani možnost postihu za přestupek nebo protiprávní jednání či trestný čin, a ust. § 9 odst. 1 ZOPK, podle něhož orgán ochrany přírody může *ve svém rozhodnutí o povolení* kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin.
60. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy (výslech Ing. L. T. a jednatele žalobkyně P.), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, protože prokazovaly skutečnosti pro rozhodnutí soudu bezvýznamné (viz výše).
61. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

62. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě a při jednání soudu vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu